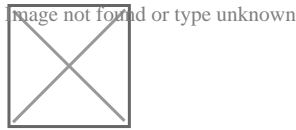

Η πεπληρωμένη χαρά της Αναστάσεως

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=95024>]

Για να επιστρέψουμε όμως, από τον τόπο της αποδημίας προς την πατρίδα πρέπει να ετοιμάσουμε την αναχώρησή μας. Πρέπει να προετοιμάσουμε το νέο μας ταξίδι, το οποίο ουσιαστικά θα μας ανανεώσει, θα χρειαστεί να προλάβουμε κάποια πράγματα, με πρώτο και κυριότερο την αποδέσμευσή μας από τα αυτονόητα και πεζά του κόσμου, ώστε να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε τα πρώτα θεμέλια της ειλικρινούς συναυλίσεώς μας με το Ζωοδότη Χριστό μας. Την άνοιξη πάντοτε συνοδεύει η Ανάσταση. Η πνευματική μας άνοιξη σίγουρα θα μας οδηγήσει και στη λαμπροφόρο μας ανάσταση. Και είναι χειμώνας και θάνατος όχι μόνο το βιολογικό μας τέρμα, αλλά και κάθε τι που φθείρει το σώμα και την ψυχή, το κακό, η ακόρεστη ικανοποίηση των επιθυμιών, το άγχος, η αρρώστια! Μα πάνω απ' όλα, θάνατος είναι η απομάκρυνση από το Θεό, από την ελπίδα μας! Θάνατος είναι η απώλεια κάθε ελπίδας. Θάνατος είναι όταν δεν αγαπάμε! Θάνατος είναι η μοναξιά και η ιδιορρυθμία! Θάνατος είναι κάθε απώλεια νοήματος και δίψας για τη ζωή!

Ο Ιησούς Χριστός είναι η Ανάσταση και η Ζωή. Γιατί η ζωή που προτείνει αυτός δεν περιλαμβάνει τίποτα από το θάνατο του κόσμου. Ζωή είναι η αγάπη προς το Θεό και το συνάνθρωπο, η πνευματική πάλη, ο αγώνας και η άσκηση, είναι το ξεπέρασμα του εγώ, είναι η χαρά της κοινωνίας με Αυτόν!

Ποτέ και πουθενά ο άνθρωπος δεν συμβιβάστηκε με το θάνατο, ούτε τον έννοιωσε φυσικό, όπως τον χαρακτηρίζουν οι λογικοί άνθρωποι γύρω του, από την αρχαιότητα με τους κοπετούς και τις μοιρολογίστριες μέχρι το Διονύσιο Σολωμό που επιμένει: «...γλυκειά η ζωή και ο θάνατος μαυρίλα».

Όλοι οι θνητοί πάνω στη γη εξορκίζουν το θάνατο, γι' αυτό και η ανάσταση του Χριστού μας, που προμηνύει και τη δική μας ανάσταση, είναι «εορτών εορτή και πανηγυρις πανηγύρεων». Τώρα δεν διαμαρτυρόμαστε για το θάνατο, αφού αυτός καταργήθηκε. Με την ανάσταση εορτάζουμε την καθαίρεσή του και την απαρχή της «άλλης βιοτής», της αιωνίου.

Η διαμαρτυρία για το θάνατο εκφράστηκε στη μυθολογία των προγόνων μας με τους θρήνους που γίνονταν για το θάνατο του Άδωνη, που κάθε άνοιξη ερχόταν στη γη και κάθε φθινόπωρο μετανάστευε στον Άδη, όπου τον περίμενε η Περσεφόνη. Σε κάποιους άλλους μύθους η Περσεφόνη αρπαγμένη απ' τον Πλούτωνα αναγκαζόταν να μένει τέσσερες μήνες στον κάτω κόσμο και τους οκτώ να ανεβαίνει στη γη, την οποία τότε η μητέρα της η Δήμητρα από τη χαρά της την ομόρφαινε με άνθη και πρασινάδες.

Ολοκληρωμένη μυθική ανάσταση μας προσφέρει ο Ευριπίδης στην Άλκηστή του, που είναι ένα όραμα. Εδώ η νεαρή σύζυγος του βασιλιά των Φερών Αδμήτου

δέχεται από αγάπη πρόθυμα να πεθάνει γι' αυτόν μετά την άρνηση των γονέων του να προβούν σε αυτή τη θυσία για χάρη του. Ο θάνατος της Άλκηστης, έτσι, παίρνει τη μορφή εκούσιας θυσίας και αυτή στολίζεται με το στεφάνι της μάρτυρος της αγάπης. Κατά τον ενταφιασμό της, όμως, τυχαίνει να περάσει ο Ηρακλής και γίνεται δεκτός στο φιλόξενο παλάτι του Αδμήτου. Εκεί, μόλις μαθαίνει για το θάνατο της βασίλισσας, τρέχει στον τάφο της, παλεύει με το Χάροντα και φέρνει την Αλκηστη ζωντανή πάλι στον Άδμητο, όπου παραμένει τρεις ημέρες αμίλητη. Στο μεγάλο χορικό αυτού του οράματος του Ευρυπίδη εκφράζεται η λαχτάρα της αναστάσεως και στο πρόσωπο του Ηρακλή προτυπώνεται ο Χριστός μας που πάλαιψε και νίκησε το θάνατο, γι' αυτό και ψάλλουμε «θανάτω θάνατον πατήσας».

Ο Ηρακλής νίκησε το Χάροντα και ο Χριστός μας τον Άδη ανασταίνοντας εκ των νεκρών τον πρωτόπλαστο Αδάμ μαζί με όλους τους απογόνους του, όπως φαίνεται και στη βυζαντινή εικονογραφία. Η μεγάλη όμως διαφορά είναι ότι ο Ευρυπίδης ονειρεύθηκε την ανάσταση, ενώ η ανάσταση του Χριστού μας είναι αλήθεια, είναι γεγονός που σκορπίζει χαρά ανοιξιάτικη, «χαρά εν όλω τω κόσμω». Χαρά που δεν διαρκεί τρεις μόνο μήνες, όσο η άνοιξη, αλλά χαρά ατελείωτη αρκεί να βιώνουμε καθημερινά στη ζωή μας την ανάσταση που σημαίνει να διώξουμε μακριά μας τους οποιουδήποτε συμβιβασμούς με την αμαρτία. Να έλθουμε σε οριστική ρήξη με τον παλιό εαυτό μας, τον κίβδηλο και πεπερασμένο. Να υπερβούμε το φόβο της φθοράς του θανάτου. Να σηκώνουμε θαρρετά το σταυρό των εντόνων αγώνων μας. Να μην έχουμε υπαρξιακές αγωνίες. Να σπάζουμε τα δεσμά που μας κρατούν αιχμαλώτους στο χθες, στο σκοτάδι των θλίψεων και της απελπισίας. Ανάσταση και άνοιξη πηγαίνουν μαζί, χέρι με χέρι, και γεμίζουν με αγαλλίαση τόσο τους σωματικούς μας οφθαλμούς, όσο και τους ψυχικούς.

Και η χαρά της αναστάσεως είναι χαρά πεπληρωμένη, είναι η χαρά της συναντήσεώς μας με τον αναστάντα Κύριο, με τους Αγίους μας, με τους κεκοιμημένους οικείους και φίλους μας, που σε αυτή τη ζωή τους συνείχε η προσδοκία της αναστάσεως και της μετά του Χριστού αιωνίου αγαλλιάσεως.